

Arrest

nr. 38 368 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2009 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die loco advocaat XXX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2007 is verzoeker van Iraanse nationaliteit het Rijk binnengekomen en dient hij een asielaanvraag in.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd op 20 december 2004 in XXX, XXX en op 10 september 2006 in XXX, XXX.

Op 21 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot het vasthouden in een bepaalde plaats.

Op 23 november 2007 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten in toepassing van artikel 10, § 1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II verordening).

Op 26 november 2007 weigert Oostenrijk de overname van verzoeker.

Op 14 december 2007 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten in toepassing van artikel 10, § 1 van de Dublin II verordening.

Op 11 februari 2008 weigert Nederland de overname van verzoeker.

Op 28 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 22 mei 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 9 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 14 april 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 20 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 27 augustus 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 5 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker wordt geacht afstand te hebben gedaan van de asielaanvraag.

Op 28 oktober 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 25 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat betrokkene op 13/11/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 29/04/2008 door het CGVS afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 22/05/2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 09/07/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 14/04/2009 een derde asielaanvraag indiende die op 20/04/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene 27/08/2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 05/10/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot afstand van de asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene op 28/10/2009 een vijfde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen een valse naam te hebben gebruikt. Overwegende dat betrokkene vandaag zijn identiteitskaart voorlegt teneinde zijn ware identiteit te kunnen aantonen. Overwegende dat betrokkene ook nog het nationaliteitsbewijs en een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder alsook een kopie van het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van zijn zuster voorlegt. Overwegende dat de identiteitsdocumenten van zijn moeder en zuster enkel hun eigen identiteit aantonen en niet die van betrokkene waardoor deze documenten dan ook niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Overwegende dat voor wat betreft de identiteitskaart van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens de procedure van zijn derde asielaanvraag verklaarde dat hij per post zijn originele

identiteitskaart (en die van zijn vader) ontvangen. Betrokkene kon deze evenwel niet voorleggen tijdens het gehoor in het kader van zijn derde asielaanvraag. Verder dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn vierde asielaanvraag zonder geldige reden niet meer opgedaagd is om zijn verklaringen af te leggen waardoor betrokkene dan ook een beslissing tot afstand van zijn asielaanvraag ontvangen heeft. Overwegende dat dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvragen voldoende mogelijkheden had om zijn identiteitskaart voor te leggen en om bijgevolg zijn ware Identiteit aan te tonen, vooral omdat betrokkene verklaarde dat hij deze reeds in zijn bezit had. Overwegende dat de identiteitskaart dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)

Doordat eerstens volgens de bestreden beslissing verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dewelke een garantie bieden op enige betrouwbaarheid, slaagt verzoeker er niet in om zijn 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Zo stelt verwerende partij onverkort dat het bijbrengen van een identiteitskaart niet als nieuw element kan beschouwd worden, nu verzoeker deze identiteitskaart reeds in zijn voorgaande asielaanvragen had kunnen/moeten bijbrengen.

Verzoeker heeft echter hemel en aarde bewogen om uiteindelijk de nodige identiteitsdocumenten te bekomen, aangezien dit in zijn voorgaande asielaanvragen steeds de reden van weigering was. Om reden dus dat verzoeker zijn identiteit niet kon bewijzen.

Verzoeker heeft deze identiteitskaart pas mogen ontvangen in de periode kort voor zijn laatste asiel-aanvraag.

Onterecht om de asielaanvraag niet in overweging te nemen nu verzoeker zijn identiteitskaart kan voorleggen.

Terwijl door verzoeker tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding werd gemaakt van een geheel van feiten, die in de bestreden beslissing als dusdanig niet worden weerlegd, zodat aangenomen moet worden dat deze door verzoeker verstrekte informatie wel degelijk gedetailleerd en correct is. Dat om die redenen dan ook niet kan getwijfeld worden aan de betrouwbaarheid van de voorgebrachte informatie.

Dat er voorts kan besloten worden dat het vluchtrelaas van verzoeker aannemelijk en waarheidsgetrouw is en er aldus niet kan getwijfeld worden aan zijn verstrekte informatie.

Bovendien legt verzoeker alle mogelijke documenten voor die thans in zijn bezit zijn. Verwerende partij dient dan ook de asielaanvraag van verzoeker opnieuw te onderzoeken, minstens uitdrukkelijk te motiveren waarom zij dit niet zouden doen.

Louter stellen dat het bijbrengen van een identiteitskaart geen nieuw element zou zijn is geen voldoende motivering en weinig ernstig.

Dit verklaart allerminst waarom verzoeker geen recht heeft op de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Hierdoor worden de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden; Bij de bestreden beslissing dd. 25.11.2009 heeft de gemachtigde van de Federale Minister van Binnenlandse Zaken klaar en duidelijk zijn/haar bevoegdheid overschreden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, staat het aldus vast dat de verwerende partijen inzake, ondanks de duidelijke termen van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, én het protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 27 februari 1969, alsook van het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, in casu hun bevoegdheid hebben overschreden. Immers staat het in hoofde van verzoeker vast dat hij onmiskenbaar een moeilijk te herstellen en persoonlijk nadeel zou lijden indien de bestreden beslissing dd. 23.05.2008 voormeld verdere uitvoering in de praktijk zou krijgen, laat staan dat de verzoeker daadwerkelijk het grondgebied van België zou moeten verlaten."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het voor verzoeker zijn vijfde asielaanvraag in België is en verzoeker niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Verwerende partij geeft aan dat de door verzoeker voorgelegde identiteitsdocumenten van verzoekers moeder en zijn zus niet werden aanvaard als nieuw gegeven omdat deze documenten enkel de identiteit van verzoekers moeder en zijn zus aantonen, en niet de identiteit van verzoeker zelf. Verwerende partij merkt op dat dit aspect van de bestreden beslissing door verzoeker niet wordt betwist. Verder duidt verwerende partij erop dat de eigen identiteitskaart van verzoeker niet werd aanvaard als nieuw element omdat verzoeker deze identiteitskaart reeds eerder had kunnen voorleggen en dat zulks uitdrukkelijk wordt weergegeven in de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag reeds verklaarde dat hij zijn identiteitskaart via de post zou hebben ontvangen, doch dat verzoeker ze toen niet heeft voorgelegd. Tevens geeft verwerende partij aan dat de derde asielaanvraag van verzoeker dateert van 14 april 2009, dat deze op 20 april 2009 werd afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag en dat verzoeker daarna op 27 augustus 2009 een vierde asielaanvraag heeft ingediend. Verwerende partij benadrukt hierbij dat er vier maanden zijn verstreken sinds de afsluiting van zijn derde asielaanvraag. Verwerende partij merkt op dat verzoeker ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag opnieuw zijn identiteitsdocumenten niet heeft voorgelegd, hoewel hij vier maanden geleden heeft aangekondigd deze te hebben ontvangen. Verwerende partij merkt tevens op dat verzoeker toen zonder geldige verklaring niet is ingegaan op de uitnodiging om verklaringen te komen afleggen omtrent zijn asielaanvraag. Verwerende partij geeft aan dat verzoekers vierde asielaanvraag daarop werd afgesloten op 5 oktober 2009 met een beslissing tot afstand van een asielaanvraag. Verwerende partij meent dat, gezien verzoeker reeds in de maand april 2009 heeft aangegeven zijn identiteitskaart te hebben ontvangen, doch gewacht heeft tot de maand oktober 2009 om deze voor te leggen, en gezien verzoeker verstek heeft laten gaan om zijn verhaal te doen in zijn vierde asielprocedure, in casu met recht en rede kon worden beslist om de voorgelegde identiteitsdocumenten niet als nieuw gegeven te aanvaarden. Bij citering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is verwerende partij bijgevolg van mening dat in toepassing van voormeld artikel terecht werd beslist om de vijfde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verzoeker heeft volgens verwerende partij namelijk niet aannemelijk gemaakt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om zijn identiteitsdocumenten eerder voor te leggen. Verwerende partij merkt op dat verzoeker hierover met geen woord rept in het verzoekschrift en herhaalt dat verzoeker de voorgaande asielprocedures onbenut laat om zijn identiteitsdocumenten voor te leggen die hij blijkbaar op eenvoudig verzoek per post kon ontvangen vanuit zijn land van herkomst. Verwerende partij stelt dan ook dat terecht werd beslist dat deze identiteitsdocumenten geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verwerende partij meent dat verzoeker geen overtuigende argumenten naar voor brengt waarom deze documenten niet al eerder konden worden voorgelegd. Verwerende partij is van mening dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing alle informatie en bijkomende verklaringen van verzoeker tegen het licht werden gehouden en nauwkeurig werden bestudeerd ter voorbereiding van de bestreden beslissing. Verwerende partij merkt op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen, vermits hij ze aanvecht in huidig verzoekschrift. Verwerende partij meent derhalve, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat aan de formele motiveringsverplichting werd voldaan. In de mate waarin verzoeker meent dat de materiële motiveringsverplichting met voeten werd getreden, stelt verwerende partij, bij verwijzing

naar rechtspraak van de Raad van State, dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Verwerende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, dit zowel in rechte als in feite, en dat verzoekers beweringen en argumenten hieraan geen afbreuk kunnen doen, noch dat deze de geldigheid van de bestreden beslissing kunnen doen wankelen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de vijfde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.4. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing daar in de bestreden beslissing onverkort wordt gesteld dat de door hem aangebrachte identiteitsdocumenten niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aanvaard, daar verzoeker deze reeds in zijn vroegere asielaanvragen had kunnen of moeten bijbrengen. Verzoeker houdt voor dat hij hemel en aarde heeft bewogen om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen, aangezien dit in zijn vorige asielaanvragen steeds de reden van weigering heeft gevormd. Verzoeker stelt dat hij de identiteitskaart pas heeft mogen ontvangen in de periode kort voor zijn laatste asielaanvraag en is hierbij van mening dat in de bestreden beslissing onterecht wordt beslist zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen nu hij zijn identiteitskaart kan voorleggen. Verzoeker voert tevens aan dat hij ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag melding maakte van een geheel van feiten die in de bestreden beslissing niet worden weerlegd. Volgens verzoeker dient hieruit te worden verstaan dat de door verzoeker verstrekte informatie wel degelijk correct en gedetailleerd is en dat om die reden dan ook niet kan worden getwijfeld aan de betrouwbaarheid van de voorgebrachte informatie. Verzoeker stelt bijgevolg dat ook zijn vluchtrelaas aannemelijk en waarheidsgetrouw is en dat hieraan niet kan worden getwijfeld. Verzoeker acht de loutere stelling dat het bijbrengen van een identiteitskaart geen nieuw element zou zijn niet ernstig, noch voldoende als motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt dat hij alle mogelijke documenten die thans in zijn bezit zijn, heeft voorgelegd en is van oordeel dat zijn asielaanvraag opnieuw onderzocht dient te worden of dat verwerende partij minstens uitdrukkelijk dient te motiveren waarom zij dit niet zou doen en waarom verzoeker geen recht heeft op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing duidelijk zijn bevoegdheid heeft overschreden.

3.5. Waar verzoeker in het middel aanvoert dat hij "hemel en aarde" heeft bewogen "om uiteindelijk de nodige identiteitsdocumenten te bekomen" en dat hij dat hij deze pas heeft ontvangen "in de periode kort voor zijn laatste asielaanvraag" merkt de Raad op dat deze bewering niet strookt met de gegevens van het dossier. Uit de verklaring die verzoeker op 29 april 2009 heeft afgelegd naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag blijkt dat verzoeker zei "Ik heb onlangs per post mijn originele IK (...) ontvangen. Ik heb deze vandaag echter vergeten mee te brengen". Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker deze stukken, die hij had vergeten mee te brengen, daarna aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bezorgd. Bijgevolg gaat de bewering van verzoeker in het middel niet op en kan de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid overwegen in de bestreden beslissing: "Overwegende dat voor wat betreft de identiteitskaart van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens de procedure van zijn derde asielaanvraag verklaarde dat hij per post zijn originele identiteitskaart (en die van zijn vader) ontvangen. Betrokkene kon deze evenwel niet voorleggen tijdens het gehoor in het kader van zijn derde asielaanvraag. Verder dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn vierde asielaanvraag zonder geldige reden niet meer opgedaagd is om zijn verklaringen af te leggen waardoor betrokkene dan ook een beslissing tot afstand van zijn asielaanvraag ontvangen heeft. Overwegende dat dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene reeds tijdens

de procedure van de vorige asielaanvragen voldoende mogelijkheden had om zijn identiteitskaart voor te leggen en om bijgevolg zijn ware Identiteit aan te tonen, vooral omdat betrokkene verklaarde dat hij deze reeds in zijn bezit had”.

3.6. De elementen die verzoeker ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk zijn eigen identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs van zijn moeder en de identiteitsdocumenten van zijn zus, kunnen weliswaar ‘nieuw’ zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker, naar aanleiding van het interview ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag, zelf het volgende aangeeft: *“Ik wil wel benadrukken dat ik zowel in Nederland, Oostenrijk en België asiel aangevraagd met een valse naam. Ik woon in Europa sinds 2004 met een valse naam. Ik heb een valse naam gebruikt omwille van mijn problemen in Irak om mezelf te beschermen. Ik durfde mijn echte naam niet gebruiken uit vrees gevonden te worden door de mensen met wie ik problemen had in Irak. Hoewel ik bijna 6 jaar veilig leef in Europa heb spijtig genoeg niets bereikt. Sommige mensen zijn al herkend en geneutraliseerd (sic). Ik zelf niet, daarom besliste ik mijn echte identiteit te onthullen. Ik heb mijn IK nu voorgelegd en ik ga zo vlug mogelijk mijn Irakese paspoort voorleggen. Om te bewijzen dat ik nu de waarheid vertel heb ik documenten van mijn moeder en zus reeds voorgelegd”.* Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas en vorige asielaanvragen uiteenzette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te bewijzen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag *“een geheel van feiten”* heeft aangebracht en deze door de bestreden beslissing niet worden weerlegd, dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen en dat dit het determinerend motief is waarom de vijfde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen. Verzoeker geeft in het verzoekschrift met de bewoordingen *“een geheel van feiten”* op geen enkele wijze enige concrete aanduiding om welke aangebrachte gegevens of feiten het bij deze zou gaan en om welke reden deze als *“nieuw gegeven”* moet aanzien worden. Verzoeker haalt hierbij geen concrete elementen aan om voornoemd determinerend motief, dat steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen. Er wordt tevens benadrukt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet, zoals in casu het geval is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing over de door verzoeker voorgelegde elementen, met name zijn eigen identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs van zijn moeder en de identiteitsdocumenten van zijn zus, wel degelijk het volgende wordt gemotiveerd: *“Overwegende dat betrokkene vandaag zijn identiteitskaart voorlegt teneinde zijn ware identiteit te kunnen aantonen. Overwegende dat betrokkene ook nog het nationaliteitsbewijs en een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder alsook een kopie van het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van zijn zuster voorlegt. Overwegende dat de identiteitsdocumenten van zijn moeder en zijn zuster enkel hun eigen identiteit aantonen en niet die van betrokkene waardoor deze documenten dan ook niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Overwegende dat voor wat betreft de identiteitskaart van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens de procedure van zijn derde asielaanvraag verklaarde dat hij per post zijn originele identiteitskaart (en die van zijn vader) ontvangen. Betrokkene kon deze evenwel niet voorleggen tijdens het gehoor in het kader van zijn derde asielaanvraag. Verder dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn vierde asielaanvraag zonder geldige reden niet meer opgedaagd is om zijn verklaringen af te leggen waardoor betrokkene dan ook een beslissing tot afstand van zijn asielaanvraag ontvangen heeft. Overwegende dat dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvragen voldoende mogelijkheden had om zijn identiteitskaart voor te leggen en bijgevolg om zijn ware identiteit aan te tonen, vooral omdat*

betrokkene verklaarde dat hij deze reeds in zijn bezit had. Overwegende dat de identiteitskaart dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden”.

Daarnaast dient tevens opgemerkt te worden dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift lijkt te pogen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te bewijzen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker hierbij aanvoert dat de door hem verstrekte informatie wel degelijk correct en gedetailleerd is, dat om die reden dan ook niet kan worden getwijfeld aan de betrouwbaarheid van de voorgebrachte informatie, dat bijgevolg ook zijn vluchtrelaas aannemelijk en waarheidsgetrouw is en dat hieraan niet kan worden getwijfeld, merkt de Raad op dat verzoeker met zijn betoog en de door hem aangebrachte identiteitsdocumenten de geloofwaardigheid van zijn vorige asielaanvragen niet herstelt. Verzoeker geeft ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag immers zelf het volgende aan: *“Ik heb een valse naam gebruikt omwille van mijn problemen in Irak om mezelf te beschermen. (...) Sommige mensen zijn al herkend en geneutraliseerd. Ik zelf niet, daarom besliste ik mijn echte identiteit te onthullen. Ik heb mijn IK nu voorgelegd (...). Om te bewijzen dat ik nu de waarheid vertel heb ik documenten van mijn moeder en zus reeds voorgelegd”.* Hierbij wordt ook verwezen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd.

Uit het voorgaande volgt dat door verzoeker niet wordt aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de ‘nieuwigheid’ van de door hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde ‘nieuwe gegevens’ ‘nieuwe elementen’ zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van zijn vijfde asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de vijfde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekers blote beweringen, loutere stellingen en zijn opmerkingen over het feit dat de door hem aangebrachte elementen en informatie wel degelijk correct zijn, dat om die reden dan ook niet kan worden getwijfeld aan de betrouwbaarheid van de voorgebrachte informatie, dat bijgevolg ook zijn vluchtrelaas aannemelijk en waarheidsgetrouw is en dat hieraan niet kan worden getwijfeld, kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Noch toont verzoeker aan dat verwerende partij zijn vijfde asielaanvraag aan een nieuw onderzoek dient te onderwerpen.

3.7. Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden *“ondanks de duidelijke termen van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, én het protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969, alsook van het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981”*, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij voornoemde verdragen geschonden acht noch specificiert welke verdragsbepalingen hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

3.8. In zoverre verzoeker met zijn gehele betoog de Raad ervan poogt te overtuigen dat hij wel in aanmerking komt om de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te genieten of in

zoverre verzoeker tracht hierbij een nieuwe beoordeling van zijn vijfde asielaanvraag te bekomen van de Raad, dient het volgende te worden benadrukt.

De Raad treedt in casu op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel immers een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Hetzelfde geldt voor de opmerking van verzoeker in het verzoekschrift dat hij een uitdrukkelijke motivering van verwerende partij wenst waarom zij zijn vijfde asielaanvraag niet aan een nieuw onderzoek zou onderwerpen en waar verzoeker zich afvraagt waarom hij geen recht heeft op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tevens wordt gesteld dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat zij dus niet “verder” dient te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.*

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET